

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. Z. K.**, zastoupen Ing. Jiřím Sedlákem, patentovým poradcem, se sídlem České Budějovice, Husova 1847/5, **za účasti:** Povodí Vltavy, státní podnik, IČ: 708 89 953, se sídlem Praha 5, Holečkova 8, zastoupen JUDr. Ing. Miloslavem Hainzem, patentovým poradcem se sídlem Praha 2, Vinohradská 37/938, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 7. 2011, č. j. PUV 2005-16982/27373/2009/ÚPV,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podáním žaloby dne 6. 9. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 7. 2011, č. j. PUV 2005-16982/27373/2009/ÚPV, kterým v řízení o rozkladu podaném navrhovatelem výmazu - Povodí Vltavy, státní podnik, IČ: 708 89 953, bylo změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 4. 2009 o zamítnutí návrhu na výmaz užitného vzoru č. 16001 o názvu „Rekonstruované jezové těleso“, jehož majitelem je Ing. Z. K., z rejstříku užitných vzorů, takto:

„Užitný vzor č. 16001 se podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů, vymazává z rejstříku užitných vzorů. Výmaz užitného vzoru má účinky, jako by nebyl užitný vzor do rejstříku zapsán.“

Dne 7. 11. 2005 zapsal Úřad průmyslového vlastnictví do rejstříku užitných vzorů užitný vzor č. 16001 o názvu „Rekonstruované jezové těleso“, s právem předností ode dne 8. 9. 2005, a to se čtyřmi nároky na ochranu následujícího znění:

„1. Rekonstruované jezové těleso s pohyblivým hydrostatickým železobetonovým uzávěrem, komorou a obslužnou chodbou, vyznačující se tím, že je opatřeno dutou ocelovou klapkou (1) uspořádanou nad komorou (2), nebo před komorou (2), nebo za komorou (2) vzhledem ke směru toku, přičemž komora (2) je vyplněna betonovou nebo železobetonovou výplní (3), a pohybovací mechanismus (4) duté ocelové klapky (1) je upevněn ke spodní stavbě (5) jezového tělesa za dutou ocelovou klapkou (1).

2. Rekonstruované jezové těleso podle nároku 1, vyznačující se tím, že nosná konstrukce duté ocelové klapky (1) je zakotvena ve výplni (3) komory (2).

3. Rekonstruované jezové těleso podle nároku 2, vyznačující se tím, že obslužná chodba (6) pro pohyblivý hydrostatický železobetonový uzávěr (7) je vyplněna betonovou výplní (3'), a nová obslužná chodba (8) pro dutou ocelovou klapku (1) prochází výplní (3) komory (2).

4. Rekonstruované jezové těleso podle alespoň jednoho z nároků 1 až 3, vyznačující se tím, že pohyblivý hydrostatický železobetonový uzávěr (7) je uložen v betonové nebo železobetonové výplni (3) komory (2).“

Návrhem doručeným Úřadu průmyslového vlastnictví dne 20. 10. 2008 se navrhovatel - Povodí Vltavy, státní podnik, domáhal výmazu tohoto užitného vzoru z rejstříku užitných vzorů s tím, že chráněné technické řešení v době jeho přihlášení nebylo nové a nepřesahovalo rámec pouhé odborné dovednosti, tudíž nesplňovalo zákonné podmínky podle ustanovení § 1 zákona č. 478/1992 Sb. pro udělení ochrany.

K návrhu na výmaz jako důkazní prostředky, mající prokázat opodstatněnost návrhu na výmaz, uplatnil navrhovatel tyto namítané dokumenty:

D1 Oponentní posudek k objednávce č. 762/2003 Krajského úřadu Jihočeského kraje týkající se rekonstrukce jezu České Vrbné, ze dne 31. 10. 2003,
D2 časopis Povodí Vltavy č. 2/76,
D3 časopis Povodí Vltavy č. 2/78,
D4 časopis Povodí Vltavy č. 2/81,
D5 časopis Vodní hospodářství č. 5/1973,
D6 časopis Vodní hospodářství č. 4/1975,
D7 publikaci Modernizujeme labsko-vltavskou vodní cestu; ing. J. Podzimek 1975,
D8 dopis žadatele ze dne 10. 7. 2008 o poskytnutí informace,
D9 odpověď Krajského úřadu Jihočeského kraje, u níž byl přiložen namítaný dokument D1,
D10 dopis majitele napadeného užitného vzoru ze dne 8. 2. 2008 adresovaný navrhovateli.

Majitel napadeného užitného vzoru se k návrhu na výmaz vyjádřil dne 3. 2. 2009 a připojil prohlášení Ing. J. S. Následně ve vyjádření k rozkladu dne 21. 7. 2009 připojil další dokumenty:

AI Oponentní posudek technickoekonomického podkladu k projektu obnovy plavby na horní Vltavě, zpracovaný Doc. Ing. F. Č., DrSc., vedoucím katedry hydrotechniky ČVUT fakulty stavební v Praze, ze dne 14. 8. 2003,

A2 publikaci Gabriel a kol.: Jezy, SNTL Praha 1989.

Rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 4. 2009 byl nejprve podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb. byl návrh na výmaz předmětného užitného vzoru zamítnut s odůvodněním, že navrhovatelí výmazu se na základě předložených dokumentů nepodařilo prokázat, že technické řešení chráněné užitným vzorem č. 16001 nespĺňuje podmínky ustanovení § 1 téhož zákona.

Toto rozhodnutí poté napadnul navrhovatel výmazu rozkladem, v němž zejména uváděl, že namítaný dokument D1, tj. Oponentní posudek, byl dostupný veřejnosti před datem práva přednosti napadeného užitného vzoru, a že zveřejněním se rozumí takové zpřístupnění pramene informací, které poskytuje možnost kterékoliv osobě seznámit se s tímto pramenem informací, přičemž není nutné, aby tak nějaká osoba skutečně učinila.

Podle navrhovatele nelze jako podmínku „dostupnosti“ dokumentu klást existenci jednoznačného vodítka pro to, v jakém prameni či dokumentu lze tuto informaci nalézt, pak by dle jeho mínění bylo třeba vyloučit z kategorie „dostupných“ většinu publikací v knihovně, neboť je velmi časté, že informace vztahující se k otázce před zveřejnění nějakého technického řešení lze nalézt v dokumentech, kde by je podle všech dostupných vodítek nebylo možno očekávat.

Žalovaný správní orgán posléze vyhověl rozkladu navrhovatele a rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 7. 7. 2011, č. j. PUV 2005-16982/27373/2009/ÚPV, změnil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 4. 2009 tak, že užitný vzor č. 16001 o názvu „Rekonstruované jezové těleso“ podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb. vymazal z rejstříku užitných vzorů s účinky, jako by nebyl užitný vzor do rejstříku zapsán.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mj. konstatoval, že z prohlášení Ing. J. S. zjistil, že jednání pracovní skupiny na projektu č. A1/17 byla v letech 2003 až 2004 uzavřená, měla důvěrnou povahu, a předložené projekty a posudky nebyly během činnosti projektového týmu zveřejňovány, vyhlašovány ani vyvěšovány. Proto lze mít za osvědčené, že informace plynoucí z obsahu oponentního posudku k objednávce č. 762/2003 minimálně do konce roku 2004 nebyly s ohledem na důvěrnou povahu jednání pracovní skupiny na projektu č. A1/17 veřejnosti dostupné. Z toho žalovaný dovodil, že je zřejmé, že od roku 2005 se informace obsažené v Oponentním posudku k objednávce č. 762/2003 staly, s ohledem na neprokázání jakékoli další dohody o důvěrnosti mezi členy projektového týmu pro rok 2005, potenciálně dostupné komukoliv, tj. kdokoli z veřejnosti mohl do zprávy o projektu č. A1/17 nahlédnout nebo si ji nechat zaslat a seznámit se tak s obsahem Oponentního posudku k objednávce č. 762/2003 Krajského úřadu Jihočeského kraje, jehož nedílnou součástí je výkres o názvu „VD České Vrbné – řez rekonstruovaným jezem“

totožný s výkresem, jenž je součástí napadeného užitného vzoru. Namítaný dokument D1, resp. dokumentace Technicko-ekonomického podkladu k projektu obnovení plavby na horní Vltavě, měl charakter veřejně dostupné Informace a to dokonce i bez ohledu, zda je tato dostupnost odvozována nepřímou jen od existence zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný proto dospěl na rozdíl od správního orgánu prvního stupně k závěru, že stejné technické řešení jako je chráněno napadeným užitným vzorem č. 16001 se stalo stavem techniky před datem práva přednosti napadeného užitného vzoru. Poukázal na ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 478/1992 Sb., podle kterého stavem techniky není takové zveřejnění práce přihlašovatele nebo jeho právního předchůdce, ke kterému došlo v posledních šesti měsících před podáním přihlášky napadeného užitného vzoru. Přihláška napadeného užitného vzoru má datum práva přednosti od data podání, tj. ode dne 8. 9. 2005. O zveřejnění práce přihlašovatele ve smyslu ustanovení § 4 odst. 3 citovaného zákona by se tudíž jednalo v případě, že by se stal Oponentní posudek k objednávce č. 762/2003 Krajskému úřadu Jihočeského kraje stavem techniky v období ode dne 8. 3. 2005 do dne 7. 9. 2005. Vzhledem ke skutečnosti, že se stal stavem techniky již počátkem roku 2005 o zveřejnění práce přihlašovatele, jež by nebylo možné považovat za stav techniky ve smyslu ustanovení § 4 odst. 3 citovaného zákona, se proto v tomto případě nejedná. Namítaný dokument D1 lze tudíž považovat za relevantní stav techniky před datem práva přednosti napadeného užitného vzoru.

Na základě uvedených skutečností proto žalovaný dospěl k jinému závěru než správní orgán prvního stupně, a sice že technické řešení chráněné čtyřmi nároky na ochranu napadeného užitného vzoru není ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 478/1992 Sb., nové, neboť bylo součástí stavu techniky před datem práva přednosti napadeného užitného vzoru. Majitel napadeného užitného vzoru tím, že obsah Oponentního posudku k objednávce č. 762/2003 datovaného dne 31. 10. 2003 předal objednateli, tj. Krajskému úřadu Jihočeského kraje, čímž se stal součástí projektu č. A1/17, na němž spolupracovalo více odborníků v oboru z odlišných organizací, si musel nebo měl být vědom, že nad obsahem tohoto namítaného dokumentu D1 ztratil kontrolu. Namítaný dokument D1 žalovaný mohl tedy považovat za relevantní stav techniky před datem práva přednosti napadeného užitného vzoru.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále konstatoval, že nejbližším stavem techniky, který uvádí jezové těleso opatřené dutou ocelovou klapkou je namítaný dokument D2, a proto zkoumal, zda z namítaného dokumentu D2 je zřejmý návod, jak řešení podle napadeného užitného vzoru dosáhnout. V namítaném dokumentu D2 jsou všechny díly armatury zdívá jezového tělesa typizované a jsou usazeny do zálivek na předem zabetonované desky. Z popisu technického řešení podle napadeného užitného vzoru vyplývá, že vyplnění stávajícího jezového tělesa s pohyblivým hydrostatickým železobetonovým uzávěrem betonovou nebo železobetonovou výplní a jeho opatření dutou ocelovou klapkou vzniklo z potřeby zvýšit vzdutou hladinu vody tak, aby bylo dosaženo potřebné plavební hloubky, a přitom nebyla nutná celková rekonstrukce jezového tělesa spojená s výměnou pohyblivého hydrostatického železobetonového uzávěru za větší, což by si vyžádalo vysoké investiční náklady. Žalovaný dále zkoumal, jestli při znalosti technického řešení z namítaných dokumentů D3 až D7 a technického řešení podle namítaného dokumentu D2 je pro odborníka zřejmá vzájemná kombinace znaků, jíž by se dosáhlo výše uvedených požadovaných účinků. Poté žalovaný shledal, že z žádného z namítaných dokumentů ani z jejich kombinací není zřejmý návod, jak řešení podle napadeného užitného vzoru, tj. vyplnění

stávajícího jezového tělesa s pohyblivým hydrostatickým železobetonovým uzávěrem betonovou nebo železobetonovou výplní a jeho opatření dutou ocelovou klapkou, dosáhnout. Žalovaný proto dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán prvního stupně s tím, že nesplnění podmínky přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti nebylo v rozsahu nároků na ochranu napadeného užitného vzoru návrhem prokázáno.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a uváděl, že namítaný dokument D1, tj. „Oponentní posudek Technicko-ekonomického podkladu k projektu obnovení plavby na horní Vltavě k dokončení vltavské cesty v úseku Kořenské - České Budějovice“ zpracovala společnost VSP-projekt v.o.s., se sídlem Tábor, Údolní 2188, a dodala jej Jihočeskému kraji – Krajskému úřadu, jako podklad pro jednání uzavřené pracovní skupiny odborníků, která měla za úkol vyhodnotit nejlepší varianty splavnění Vltavy. Uváděl, že dokument D1 je datován dne 31. 10. 2003, a že jeho autorem je Ing. Z. K. – žalobce, který si následně přihlásil dne 8. 9. 2005 užitný vzor o názvu „Rekonstruované jezové těleso“.

Žalobce namítal, že jediná sporná otázka, kterou žalovaný posoudil nesprávně, spočívá v tom, zda dokument D1 lze považovat za dokument, který byl před podáním přihlášky napadeného užitného vzoru zpřístupněn neomezenému okruhu osob, zda měl tedy charakter veřejně dostupné informace či nikoliv.

Žalobce namítal, že tento dokument D1 neměl charakter veřejně dostupné informace, a že navíc není zřejmé, jakou roli by v žádostech o informace mělo hrát datum 1. 1. 2005, když skončení důvěrné povahy nebylo nijak prokázáno.

Žalobce se dovolával v této souvislosti rozhodovací praxe Evropského patentového úřadu, (dále jen „EPO“), a poukazoval na rozhodnutí ve věcech T 830/90 a především T 314/99.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 19. 12. 2011 navrhnul žalobu zamítnout s tím, že otázka novosti není otázkou skutkovou, nýbrž otázkou právní. Z pohledu patentového práva není rozhodné, že se třetí osoby o dokumentu obsahujícím technické řešení dověděly ale, že se dovědět mohly. Jak se dovědět mohly je pak spekulace, na níž správní rozhodnutí by být postaveno nemělo. Jako překážka novosti není žalobci vytýkán jakýkoliv dokument, ale žalobce sám vytvořil situaci, na jejímž základě došlo k „před uveřejnění“ jeho technického řešení bez jakékoliv výhrady dalšího nakládání s ním. Pokud by taková výhrada byla uplatněna, měl žalobce přinést ve správním řízení důkaz, že informace veřejně přístupná nebyla a nikoli o tom, že byla sice veřejně přístupná, ale veřejnost neměla indicie, jak se k této informaci dobat.

Osoba zúčastněná – navrhovatel výmazu se k žalobě vyjádřil dne 12. 3. 2012 s tím, že žalobu považuje za nedůvodnou. Žalobní tvrzení je postaveno na tom, že obsah Oponentního posudku D1 k objednávce č. 762/2003 Krajského úřadu Jihočeského kraje týkající se rekonstrukce jezu České Vrbné, ze dne 31. 10. 2003, není možno za daných skutkových a právních okolností namítat proti novosti předmětného užitného vzoru. Obsah posudku však po jeho předání Krajskému úřadu Jihočeského kraje byl a nadále je veřejně dostupný, a nemohou nic ani dodatečně změnit současná prohlášení žalobce a Ing. J. S.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního oba účastníci s takovýmto postupem vyjádřili souhlas.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 1 zákona č. 478/1992 Sb. technická řešení, která jsou nová, přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a jsou průmyslově využitelná, se chrání užitnými vzory.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. června 2012, sp. zn. 23 Cdo 1321/2010, skutečnost, že užitný vzor byl zapsán do rejstříku vedeného Úřadem průmyslového vlastnictví, mu poskytuje ochranu podle zákona o užitných vzorech; tato skutečnost však nezaručuje, že se u konkrétního užitného vzoru jedná o takové řešení, které je způsobilé ochrany ve smyslu zákona č. 478/1992 Sb.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2011, č. j. 4 As 12/2011 – 100:

I. Správní orgán je v řízení o výmaz užitného vzoru z rejstříku limitován obsahem návrhu na výmaz (§ 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb.), který představuje vymezení předmětu řízení, jež nelze překročit. Správní orgán je tak oprávněn pouze posoudit argumentaci navrhovatele výmazu, kterou může shledat nedůvodnou, případně jí zcela nebo z části přisvědčit.

II. Obsahem návrhu na výmaz užitného vzoru (§ 18 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb.) musí být kompletní argumentace navrhovatele, proč má být užitný vzor z rejstříku vymazán, a k důvodům později uplatněným nemůže správní orgán přihlížet, natožpak si sám vlastní důvody domýšlet.

III. Skutečnost, že stěžejní důkazní prostředek není ve správním spisu obsažen v českém jazyce, představuje podstatné porušení § 16 odst. 1 správního řádu z roku 2004.

IV. Užil-li správní orgán ve svém rozhodnutí neurčitý právní pojem „pouhá odborná dovednost“ (§ 1 zákona č. 478/1992 Sb.), aniž náležitě objasnil obsah a význam tohoto pojmu, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního].

Podle § 4 odst. 1 zákona č. 478/1992 Sb. technické řešení je nové, není-li součástí stavu techniky.

Podle § 4 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb. stavem techniky pro účely tohoto zákona je vše, co bylo přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatel užitného vzoru právo přednosti (§ 9), zveřejněno.

Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb. na návrh kohokoliv Úřad provede výmaz užitného vzoru z rejstříku, není-li technické řešení způsobilé k ochraně podle § 1 a 3,

Městský soud v Praze postupoval v souladu s citovanou ustálenou judikaturou a nejprve ověřil, že postup žalovaného správního orgánu byl v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Při posuzování otázky novosti napadeného užitného vzoru, resp. nedostatku jeho novosti, se zabýval pouze dokumenty, které byly zveřejněny před datem práva přednosti napadeného užitného vzoru, a byly tedy opatřeny datem zveřejnění, a které mají charakter veřejně dostupné tiskoviny. S ohledem na žalobní námitky se tak zabýval především dokumentem označeným D1.

Ze správního spisu soud ověřil, že Oponentní posudek ze dne 31. 10. 2003 „Technicko-ekonomického podkladu k projektu obnovení plavby na horní Vltavě (Econsult, Vodní cesty a.s., prosinec 2002) Dokončení vltavské vodní cesty v úseku Kořensko - České Budějovice, byl zpracován k objednávce č. 762/2003 Krajského úřadu Jihočeského kraje, Oddělení projektového řízení. Zpracovatelem posudku byla společnost VSP-projekt v.o.s., IČ: 260 34 051, se sídlem Tábor, Údolní 2188, v závěru jsou uvedena jména Ing. Z. K. a Ing. J. P., jednatel, který rovněž posudek podepsal.

Dále soud ověřil, že tento posudek vydal objednavatel Krajský úřad Jihočeského kraje podle zákona č. 106/1999 Sb. dne 18. 7. 2008 zástupci navrhovatele výmazu, k jeho žádosti ze dne 14. 7. 2008.

Ze správního spisu soud ověřil, že je zde založeno neověřené prohlášení Ing. J. S. ze dne 19. 1. 2009, v němž uvádí, „že jako zaměstnanec Městského úřadu v Týně nad Vltavou byl v letech 2003 – 2004 vedoucím projektového týmu Krajského úřadu Jihočeského kraje k projektu A1/17 „Dokončení vltavské vodní cesty dle zákona č. 114/1995 Sb.“ V rámci týmu pro užší řízení projektu, který měl šest členů, jsme posuzovali projekty a oponentní posudky týkající se splavnění úseku Vltavy mezi Hlubokou nad Vltavou a Českými Budějovicemi, zahrnující i rekonstrukci jezového tělesa v Českém Vrbném. Jednání pracovní skupiny byla uzavřená, měla důvěrnou povahu, a předložené projekty nebyly během činnosti projektového týmu zveřejňovány, vyhlašovány ani vyvěšovány. Členové projektového týmu byli: Ing. M. B., odd. reg. rozvoje KÚ JČK, Ing. Z. K. Jun., Hydrodanymic ČB, J. K., odd. ÚP a SŘ OREG KÚ JČK, J. F., Povodí Vltavy s. p., Ing. Z. K. sen., technická kancelář, Ing. P. K., KP projekt s.r.o.

V žalobě se k namítanému dokumentu D1, tj. „Oponentní posudek Technicko-ekonomického podkladu k projektu obnovení plavby na horní Vltavě k dokončení vltavské cesty v úseku Kořensko - České Budějovice“ ze dne 31. 10. 2003, uvádí, že jej zpracovala společnost VSP-projekt v.o.s., a dodala Jihočeskému kraji – Krajskému úřadu, jako podklad pro jednání uzavřené pracovní skupiny odborníků, která měla za úkol vyhodnotit nejlepší varianty splavnění Vltavy. Dále se v žalobě uvádí, že autorem Oponentního posudku je Ing. Z. K. – žalobce, který si následně přihlásil dne 8. 9. 2005 užitný vzor o názvu „Rekonstruované jezové těleso“.

Pokud žalobce v této souvislosti namítal, že jediná sporná otázka, kterou žalovaný posoudil nesprávně, spočívá v tom, zda dokument D1 lze považovat za dokument, který byl před podáním přihlášky napadeného užitného vzoru zpřístupněn neomezenému okruhu osob, zda měl tedy charakter veřejně dostupné informace či nikoliv, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Podle názoru soudu v inkriminované věci je nesporné, že dokument D1 – Oponentní posudek byl zpracován k objednávce č. 762/2003 Krajského úřadu

Jihočeského kraje, zpracovatelem posudku byla společnost VSP-projekt v.o.s., a úhrada za zpracování posudku byla provedena z veřejných prostředků. Zpracovatel posudek postoupil objednateli, aniž by jej omezil v nakládání s tímto posudkem ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. Dále je nesporné, že Oponentní posudek nebyl předán pouze uzavřené pracovní skupině, o níž se hovoří v prohlášení Ing. J. S., nýbrž byl prioritně předán objednateli – Krajskému úřadu Jihočeského kraje, který s ním nakládal jako s informací, k níž je umožněn svobodný přístup. Pokud by žalobce Krajský úřad omezil v nakládání, např. tím, že by ho označil jako utajovanou informaci nebo obchodní tajemství, resp. domáhal se ochrany průmyslového vlastnictví, potom by objednavatel s tímto posudkem, byť pořízeným z veřejných prostředků, nemohl nakládat ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Nicméně zpracovatel posudku společnost VSP-projekt v.o.s. žádný z těchto kroků k ochraně Oponentního posudku neučinila, a proto je nutno souhlasit se závěrem učiněným žalovaným, že posudek nabyt charakter veřejně dostupné informace.

Pokud žalobce namítal, že tento dokument D1 neměl charakter veřejně dostupné informace, a že navíc není zřejmé, jakou roli by v žádostech o informace mělo hrát datum 1. 1. 2005, když skončení důvěrné povahy nebylo nijak prokázáno, musel soud rovněž tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Z žalobcových podání je totiž zřejmé, že tvrdil a nakonec prohlášením Ing. J. S. ze dne 19. 1. 2009 i doložil, že v letech 2003 – 2004 byl Oponentní posudek projednáván v tzv. důvěrném režimu a toto projednávání skončilo v roce 2004. Logicky potom podle názoru soudu stal se namítaný dokument D1 dnem 1. 1. 2005 veřejně přístupným dokumentem, žalobce tento závěr žalovaného uvedený v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevyvrátil. Pokud žalobce namítal, že žalovaný neprovedl výsledky Ing. J. S., musel soud tuto námitku odmítnout s tím, že tak nedošlo o porušení procesních práv žalobce. Předložené prohlášení ze dne 19. 1. 2009 nebylo ani čestným prohlášením Ing. J. S., ani nebylo ověřeno, a pro probíhající řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví, byla jeho důkazní hodnota nedostatečná.

Obsah prohlášení nijak nedokládá, že dokument D1 neměl charakter veřejně dostupné informace, když se jedná o kusé sdělení o tom, že v letech 2003 – 2004 existoval projektový tým Krajského úřadu Jihočeského kraje k projektu A1/17 „Dokončení vltavské vodní cesty dle zákona č. 114/1995 Sb.“, který měl šest členů, kteří posuzovali projekty a oponentní posudky týkající se splavnění úseku Vltavy mezi Hlubokou nad Vltavou a Českými Budějovicemi, včetně rekonstrukce jezového tělesa v Českém Vrbném. Nicméně tvrzení, že jednání pracovní skupiny byla uzavřená, měla důvěrnou povahu, a předložené projekty nebyly během činnosti projektového týmu zveřejňovány, vyhlašovány ani vyvěšovány, lze chápat tak, že hovoří naopak ve prospěch závěrů žalovaného, že po skončení těchto jednání, která probíhala v letech 2003 – 2004, se projednávající materiály staly veřejně dostupnými, a to dnem 1. 1. 2005.

Obsah posudku po jeho předání Krajskému úřadu Jihočeského kraje se stal a nadále je veřejně dostupný, nebyl totiž předán projektovému týmu Krajského úřadu Jihočeského kraje k projektu A1/17, nýbrž bezprostředně objednateli, který jím od momentu předání disponoval, neboť zpracovatel neuplatnil žádné výhrady. Na této skutečnosti nemohou nic ani dodatečně změnit současná prohlášení žalobce a Ing. J. S.

Jak žalovaný správně ve svém vyjádření ze dne 19. 12. 2011 připomenul, otázka novosti není otázkou skutkovou, nýbrž otázkou právní. Z pohledu patentového práva není rozhodné, že se třetí osoby o dokumentu obsahujícím technické řešení dověděly ale, že se dovědět mohly. Jak se dovědět mohly je pak spekulace, na níž správní rozhodnutí by být postaveno nemělo. Jako překážka novosti není žalobci vytýkán jakýkoliv dokument, ale žalobce sám vytvořil situaci, na jejímž základě došlo k „před uveřejnění“ jeho technického řešení bez jakékoliv výhrady dalšího nakládání s ním. Pokud by taková výhrada byla uplatněna, měl žalobce přinést ve správním řízení důkaz, že informace veřejně přístupná nebyla a nikoli o tom, že byla sice veřejně přístupná, ale veřejnost neměla indicie, jak se k této informaci dobrat.

Žalobce se v průběhu správního řízení a následně v podané žalobě dovolával judikatury Stížnostního senátu EPO a citoval právní větu z rozhodnutí ve věci T 314/99, v níž se uvádí, že bylo nepochybné, že diplomová práce byla uložena do archivu chemického oddělení knihovny University v Hamburгу před datem priority. Nicméně v rozsudku senátu je uvedeno, že diplomová práce uložením do knihovny se nestala veřejně přístupnou, neboť samotné uložení neznámá, že ve stejném čase byla tato diplomová práce katalogizována nebo jinak zpracována tak, aby se o ní veřejnost mohla dozvědět, a protože bez takových informací se veřejnost nedozvěděla o její existenci.

Nicméně soud musel tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal dostatečně s námitkami vztahujícími se k rozhodovací praxi Stížnostního senátu EPO v citovaných věcech T 830/90 a T 314/99 a uvedl, že své rozhodnutí opírá o zásadu tajemství dohody, vyjádřenou např. v rozhodnutí Stížnostního senátu EPO T 830/90, pokud závazek zachování tajemství pochází z výslovné dohody, která byla dodržena, informace nebyla zpřístupněna veřejnosti, a že dohoda o důvěrnosti bude dodržována alespoň tak dlouho, pokud bude existovat společný zájem na uchování tajemství.

Tvrzení žalobce ohledně rozhodnutí Stížnostního senátu EPO T 314/99 a T 611/95 se jedná o podobné případy s inkriminovanou věcí, žalovaný odmítl. V rozhodnutí Stížnostního senátu EPO T 314/99 nemohla být diplomová práce uložená v archivu chemického oddělení knihovny Hamburské univerzity považována za veřejnosti potenciálně dostupnou z důvodu existence autorského zákona, jehož účinky se na ní vztahovaly. V rozhodnutí Stížnostního senátu EPO T 611/95 bylo možné zprávu z archivu výzkumné instituce považovat za zveřejněnou, teprve na základě existence dvou článků v časopisech, které vyšly ještě před prioritou napadeného patentu, neboť na zprávě spolupracovali odborníci jediné instituce, jež jsou automaticky vázáni dohodou o důvěrnosti.

V inkriminované věci byl obsah dokumentu D1 - Oponentní posudek k objednávce č. 762/2003 datovaný dne 31. 10. 2003 předán objednateli, tj. Krajskému úřadu Jihočeského kraje, čímž se stal součástí projektu č. A1/17, na němž spolupracovalo více odborníků v oboru z odlišných organizací, a lze se, proto žalovaný dospěl k závěru, že se lze odůvodněně domnívat, že dohoda o důvěrnosti byla dodržována pouze tak dlouho, pokud existoval společný zájem mezi odborníky na uchování tajemství.

Městský soud v Praze s tímto závěrem žalovaného musel souhlasit, neboť žalobce ve svém podání nedoložil opak. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě doplnil, že v rozhodnutí EPO T 314/99 se jednalo o práci, která nebyla uvedena v katalogu a EPO posuzoval pojmy

„veřejná knihovna“ a „archivů, přičemž stav techniky (diplomová práce) byla namítána proti novosti patentu třetí osoby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. března 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová